

Pauli första bref till tessalonikerna.

1 Kapitlet.

Paulus hälsar tessalonikerna, v. 1. Och säger sig tacka och bedja Gud för dem, ihågkommande deras fasthet i tron, kärleken och hoppet till Kristus, hvilket de genom hans predikan hade bekommit, v. 2. Och säger, att de häruti hade blifvit hans efterföljare, många till exempel och föredöme, v. 6.

Paulus och Silvanus¹ och Timoteus, till tessalonikernas församling uti Gud, Fadern, och Herren Jesus Kristus. Nåd vare med eder och frid af Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus².

¹ 2 Kor. 1: 19. ¹ Petr. 5: 12. ² Rom. 1: 7.

¹ 1 Kor. 1: 3. Ef. 1: 2. ¹ Petr. 1: 2.

2. Vi tacka Gud alltid för eder alla, när vi tänka på eder i våra böner¹.

¹ Rom. 1: 8, 9. Ef. 1: 16. Fil. 1: 3.

² 2 Tess. 1: 3.

3. Ty utan återvändo ihågkomma vi inför vår Gud och Fader edert verk¹ i tron och edert arbete i kärleken och edert tålmod i hoppet på vår Herre Jesus Kristus. ¹ Joh. 6: 29.

4. Vi veta ju, käre bröder, I af Gud älskade, huru I hafven blifvit utvalda¹.

¹ 2 Tess. 2: 13.

5. Ty vårt evangelium kom till eder icke allenast med ord¹, utan också i kraft² och i den Helige Ande³ och i full visshet; likasom I veten, hurudana vi voro hos eder för eder skull.

¹ 1 Kor. 2: 4. ¹ Tess. 2: 1. ² 1 Kor. 4: 20.

³ 2 Kor. 6: 6.

6. Och I ären vordna våra efterföljare¹ och jämväl Herrens, och hafven under mycken bedröfvelse anam-

mat ordet² med den Helige Andes fröjd³.

¹ 1 Kor. 4: 16. Fil. 3: 17. ² 2 Tess. 3: 6, 9.

³ Ap. G. 17: 11. ³ Ebr. 10: 34.

7. så att I ären vordna ett föredöme för alla troende uti Macedonien och Akaja.

8. Ty från eder är ljudet af Herrens ord utgången icke allenast i Macedonien och Akaja, utan öfverallt ryktas det om eder tro på Gud, så att vi icke behöfva tala något där om.

9. Ty själfva förkunna de om oss, hurudan ingång vi hade hos eder, och huru I omvänden eder till Gud ifrån afgudarna¹, till att tjäna den lefvande och sanne Guden,

¹ 1 Kor. 12: 2.

10. och till att vänta hans Son ifrån himmelen¹, hvilken han hafver uppväckt ifrån de döda², Jesus, som frälsar oss ifrån den tillkommande vreden³.

¹ 2 Tess. 1: 10. Upp. 1: 7. ² Ap. G. 2: 24, 32. ³ Matt. 3: 7. Rom. 5: 9.

2 Kapitlet.

Aposteln påminner dem om, huru troget och flitigt han hade predikat Kristi evangelium för dem, v. 1. Tackar åter Gud för, att de ock hade anammat det, icke som människors, utan, som det i sanning var, såsom Guds ord, för hvilket de ock hade mycket lidit, v. 13. Sist berättar han, att han två gånger hade årnat komma till dem; men han vardt förhindrad af Satan, v. 17.

Käare bröder, I veten ju själfva, att vår ingång hos eder icke var fåfäng¹.

¹ 1 Tess. 1: 5, 9.

2. Utan ändock vi tillförene hade lidit och blifvit misshandlade uti Filippi¹, såsom I veten, voro vi likväl frimodiga i vår Gud att tala till eder Guds evangelium under mycken kamp².

¹ Ap. G. 16: 22, ² kap. 17: 1 f. Fil. 1: 30.
Kol. 2: 1.

3. Ty vår förmaning kommer icke af villfarelse, eller af orent uppsåt, ej heller sker den med svek¹,

¹ 2 Kor. 7: 2.

4. utan såsom vi af Gud hafva pröfvats värdiga att få oss evangelium betrödt¹, så tala vi, icke såsom ville vi täckas människor², utan för att täckas Gud, som pröfvar våra hjärtan.

¹ Gal. 2: 7. 1 Tim. 1: 11. Tit. 1: 3.
² Gal. 1: 10.

5. Ty vi hafva icke någonsin uppträd med smickrets ord¹, såsom I veten, icke heller med förklädd girighet² — Gud är vårt vittne³.

¹ 2 Kor. 2: 17, kap. 4: 2. ² Ap. G. 20: 33.
2 Kor. 12: 17. ³ 2 Kor. 1: 23, kap. 11: 31.
Gal. 1: 20.

6. Icke heller hafva vi sökt pris af människor, vare sig af eder eller af andra¹.

¹ Joh. 5: 41, 44, kap. 7: 18.
2 Kor. 3: 1, kap. 10: 12.

7. ändock vi väl såsom Kristi apostlar¹ hade kunnat uppträda med myndighet. Utan vi voro milda² bland eder, likasom när en ammande moder omhuldar sina barn.

¹ 1 Kor. 9: 1 f. 2 Tess. 3: 9. ² 2 Kor. 10: 1, 2.

8. Sa hade vi en hjärtans lust till eder och ville gärna skänka eder icke allenast Guds evangelium, utan ock våra egna lif¹, ty I hadn blifvit oss kära.

¹ Ap. G. 20: 24. 2 Kor. 12: 15. Fil. 2: 17.

9. I minnens ju, käre bröder, vårt arbete och vår möda¹; ty natt och dag arbetade vi, för att icke vara någon af eder till tunga, då vi predikade Guds evangelium för eder.

¹ 1 Kor. 4: 12. 2 Kor. 11: 9, kap. 12: 13, 14. 2 Tess. 3: 8.

10. I ären våra vittnen, likasom ock Gud, huru heligt, huru rättfärdigt och ostraffligt vi umgingos med eder, I som tron,

11. likasom I veten, huru vi förmanade och uppmuntrade hvar och en ibland eder, såsom en fader sina barn.

12. och uppfordrade eder att vandra värdigt Gud¹, som hafver kallat eder till sitt rike och sin härlighet.

¹ 1 Mos. 17: 1. Ef. 4: 1, Fil. 1: 27.
Kol. 1: 16.

13. Därföre tacka vi ock utan återvändo Gud, för att då I undfingen det af oss predikade ordet, Guds ord, I icke anamaden det såsom människors ord, utan, såsom det sannerligen är, sasom Guds ord¹, hvilket ock är verksamt i eder, som tron.

¹ Matt. 10: 40. Gal. 4: 14.

14. Ty I, käre bröder, ären vordna efterföljare till de Guds församlingar i Kristus Jesus, som äro uti Judeen, då jämväl I af edra egna landsmän hafven lidit¹ detsamma, som de hafva lidit af judarna².

¹ Ebr. 10: 34. ² Ap. G. 17: 5, 13.

15. hvilka dräpo bade Herren Jesus och sina egna profeter, och hafva förtöljt oss¹, och äro Gud misshagliga och fiender till alla människor,

¹ Matt. 23: 34, 37. Luc. 13: 33, 34.
Ap. G. 7: 52.

16. hindrande oss att tala till hedningarna, så att dessa må varda frälsta. Så fylla de ständigt sina synders mått¹. Dock, vreden är kommen öfver dem till det yttersta.

¹ Matt. 23: 32. Ap. G. 13: 45, 50, kap. 14: 5, 19, kap. 19: 9, kap. 22: 21, 22.

17. Men vi, käre bröder, sedan vi för en kort tid hafva varit skilda från eder till ansiktet, icke till hjärtat, vi hafva nu blifvit dess mer ifriga att få se edra ansikten och mycket åstundat det.

18. Därföre hade vi velat komma till eder — jag, Paulus, både en och två gånger — men Satan hafver hindrat oss.

19. Ty hvem är värt hopp eller vår fröjd eller vår berömmelses krona¹, om icke just I, inför vår Herre Jesus Kristus vid hans tillkommelse?

¹ 2 Kor. 1: 14. Fil. 2: 16, kap. 4: 1.

20. I ären ju vår ära och vår fröjd.

3 Kapitlet.

Vidare säger aposteln sig hafva sändt Timoteus till dem, för att han skulle trösta dem i deras bedröfvelse, v. 1. Sedan förtäljer han, hvilken glädje och hugsvalelse han hade fått, när Timoteus kom igen och visste berätta för honom om deras tro, kärlek och ståndaktighet, v. 6. Önskar så, att han måtte än en gång få komma till dem, och att Herren måtte föröka och styrka dem i kärleken och ett heligt leverne intill sin dag, v. 11.

Därföre, då vi icke längre kunde uthärda, funno vi för godt att ensamma blifva kvar i Aten

2. och sände åstad Timoteus¹, vår broder och Guds tjänare och vår medhjälpare i Kristi evangelium, för

att han skulle styrka och uppmuntra eder i eder tro,

¹ Ap. G. 16: 1, kap. 17: 15. Fil. 2: 19.

3. så att ingen måtte svikta uti dessa bedröfvelser; ty I veten, att sadana äro oss förelagda¹.

¹ Ap. G. 14: 22. Ef. 3: 13. Fil. 1: 14. 2 Tim. 3: 12.

4. Ty redan när vi voro hos eder, sade vi eder tillförene, att vi måste lida bedröfvelse, såsom ock skedt är, och såsom I veten.

5. Därföre, då jag icke längre kunde uthärda, sände jag honom åstad, på det att jag skulle erfara något om eder tro, fruktande, att frestaren¹ till äfventyrs hade frestat eder, och att vårt arbete kunde varda fåfängt².

¹ Matt. 4: 3. ² Fil. 2: 16.

6. Men nu, sedan Timoteus hafver kommit till oss ifrån eder och bragt oss del glada budskapet om eder tro och kärlek, och sagt att I alltjämt hafven oss i god hägkomst och åstunden att få se oss, såsom ock vi eder,

7. så hafva vi fördenskull, käre bröder, uti all vår bedröfvelse och nöd blifvit hugsvalade genom eder tro.

8. Ty nu lefva vi, eftersom I stan fasta i Herren.

9. Ja, huru skola vi nog kunna tacka Gud för eder till gengäld för all den glädje, som vi hafva af eder inför vår Gud?

10. Natt och dag bedja vi öfvermåttan ifrigt, att vi må få se edra ansikten¹ och fullborda det som fattas i eder tro.

¹ Rom. 1: 10, 11, kap. 15: 23.

11. Men vår Gud och Fader själf och vår Herre Jesus Kristus styre vår väg till eder.

12. Och eder göre Herren rika och öfverflödande i kärleken till hvarandra¹ och till hvar man, såsom ock vi äro gent emot eder, ¹ 1 Tess. 5: 15.

13. sa att edra hjärtan må styrkas¹ till att vara ostraffliga² i helighet inför vår Gud och Fader vid var Herres, Jesu Kristi, tillkommelse³, då han kommer med alla sina heliga.

¹ 2 Tess. 2: 17. ² Fil. 1: 10. 1 Tess. 5: 23. ³ Matt. 25: 31. 2 Tess. 1: 7. Jud. br. v. 14.

4 Kapitlet.

Ytterligare förmanar aposteln dem till en rätt kristlig vandel; i synnerhet till att undfly horeri, att icke förtrycka hvarandra, utan bevisa kärlek emot hvar man och i stillhet nära sig med sina händer, v. 1. Sedan lärar han dem, att de icke skulle sörja mattlöst öfver de döda, eftersom de skola uppstå igen, v. 13. Berättar så, huru det skall tillgå vid de dödas uppståndelse, v. 15.

Ytterligare, käre bröder, bedja vi nu och förmana eder i Herren Jesus: såsom I hafven fått lära af oss, huru I skolen vandra¹ och täckas Gud, så man I allt mer fullkomna eder, ¹ Fil. 1: 27. 1 Tess. 2: 12.

2. I veten ju, hvilka bud vi gäfvo eder genom Herren Jesus.

3. Ty detta är Guds vilja¹, eder helgelse: att I afhållen eder ifran boheri, ¹ Rom. 12: 2. Ef. 5: 2.

4. och att hvar och en af eder vet att hafva sitt eget käril i helgelse och ära,

5. icke uti begärelses lusta såsom hedningarna, de där icke känna Gud¹, ¹ 1 Kor. 15: 34. Ef. 4: 17, 18.

6. och att ingen i nagon sak¹ kränker sin broder eller gör honom något förfång, ty Herren är en häm-

nare öfver allt detta, sasom vi ock tillförene hafva sagt och betygat för eder. ¹ 1 Kor. 6: 9.

7. Ty Gud hafver icke kallat oss till orenhet, utan till helgelse¹.

¹ 3 Mos. 19: 2. Joh. 17: 19. 1 Kor. 1: 2.

8. Den som nu föraktar detta, han föraktar icke någon människa, utan Gud¹, som hafver gifvit sin Helige Ande i edra hjärtan. ¹ Luc. 10: 16.

9. Men om broderlig kärlek är det icke behöfligt, att jag skrifver till eder, ty I ären själfva lärda af Gud¹ att älska hvarandra²;

¹ Jer. 31: 34. Joh. 6: 45. ² 3 Mos. 19: 18. Matt. 22: 39. Joh. 13: 34, kap. 15: 12. Ef. 5: 2. 1 Petr. 4: 8. 1 Joh. 3: 11, 23, kap. 4: 21.

10. och så gören I ock mot alla bröderna, som äro i hela Macedonien. Men vi förmana eder, käre bröder, att I alltmer fullkommen eder häruti

11. och sätten en ära uti att vara stilla och sköta edert eget och arbeta med edra händer¹, såsom vi hafva bjudit eder,

¹ Ap. G. 20: 34. Ef. 4: 28. 2 Tess. 3: 8, 12.

12. så att I skicken eder höfviskt¹ mot dem som äro utanföre, och icke behöfven någons hjälp.

¹ 2 Tess. 3: 7. 1 Petr. 2: 12.

13. Men vi vilja icke dölja för eder, käre bröder, huru det är med dem, som äro afsomnade, på det att I icke skolen sörja¹ sasom de andra, de där intet hopp hafva.

¹ 5 Mos. 14: 1. 2 Sam. 12: 20.

14. Ty om vi tro, att Jesus är död och uppstanden, så skall ock Gud genom Jesus hafva¹ dem som äro afsomnade fram jämte honom.

¹ 1 Kor. 15: 13, 18, 20, 21, 22

15. Ty detta säga vi eder såsom ett Herrens ord, att vi, som lefva och lämnas kvar till Herrens tillkommelse, ingalunda skola komma före dem som äro afsomnade¹.

¹ 1 Kor. 15: 51, 52.

16. Ty Herren skall själf stiga ned ifrån himmelen med befallande rop, med öfverängels röst och Guds basun, och de i Kristus döda skola först uppstå¹.

¹ Matt. 24: 31. 1 Kor. 15: 52. 2 Tess. 1: 7.

17. Därefter skola vi, som lefva och äro kvarblifna, tillika med dem varda borttryckta på skyar i luften, Herren till mötes; och så skola vi alltid få vara när Herren¹.

¹ Joh. 12: 26, kap. 14: 3, kap. 17: 24.

18. Så trösten nu hvarandra med dessa ord.

5 Kapitlet.

Efter det aposteln i det förra kapitlet hafver talat om de dödas uppståndelse och den yttersta dagen, talar han här vidare om tiden, när den dagen skall komma, och förmanar dem att värdigt bereda sig till den, v. 1. Sedan förmanar han dem till kärlek och fridsamhet emot deras lärare, v. 12. Och till åtskilliga kristliga dygder emot hvar man, v. 14. Slutar så med en god önskan och vanlig hälsning, v. 23.

Men om tider och stunder¹, käre bröder, är det icke behöfligt att skrifva till eder. ¹ Matt. 24: 3, 36.

2. Ty I veten själfva väl, att Herrens dag kommer såsom en tjuf om natten¹.

¹ Matt. 24: 43. Marc. 13: 33, 34. Luc. 21: 34. 2 Petr. 3: 7, 10. Upp. 3: 3, kap. 16: 15.

3. Ty när de säga: Det är frid, och allting är utan fara, då kommer

plötsligt fördärf öfver dem, likasom födslovåndan öfver en hafvande kvinna, och de skola icke kunna undfly¹.

¹ Luc. 21: 35.

4. Men I, käre bröder, ären icke uti mörker¹, så att den dagen skall komma öfver eder såsom en tjuf.

¹ Ef. 5: 8.

5. Alla ären I ljusets barn och dagens barn. Vi höra icke natten till, icke heller mörkret;

6. så låtom oss nu icke sofva såsom de andra, utan låtom oss vaka¹ och vara nyktra².

¹ Matt. 24: 42. Luc. 21: 36. Rom. 13: 11.

² 1 Petr. 5: 8.

7. Ty de som sofva, de sofva om natten, och de som äro druckna, de äro druckna om natten¹;

¹ Rom. 13: 13.

8. men vi, som höra dagen till, vi skola vara nyktra, iklädda trons och kärlekens pansar, med frälsningens hopp som hjälm¹.

¹ Es. 59: 17. Rom. 13: 12. 1 Kor. 16: 13.

Ef. 6: 14.

9. Ty Gud hafver icke bestämt oss till vrede¹, utan till att vinna frälsning² genom vår Herre Jesus Kristus,

¹ Rom. 5: 9. Jud. br. v. 4. ² 1 Petr. 2: 8.

10. som hafver dött för oss, på det att, ehvad vi äro vakna eller afsomnade, vi skola lefva tillika med honom¹.

¹ Rom. 14: 8, 9. 2 Kor. 5: 15.

11. Därföre, trösten hvarandra och uppbyggen den ene den andre, såsom I ock gören.

12. Men vi bedja eder, käre bröder, att rätt uppskatta dem som arbeta ibland eder och äro edra föreståndare i Herren och förmana eder¹.

¹ Rom. 15: 27. 1 Kor. 16: 18. Fil. 2: 29.

13. Hafven dem öfvermåttan kära för deras verks skull, och hållen frid med dem.

14. Och vi bjuda eder, käre bröder: Förmanen de oskickliga¹, upp-muntren de klenmodiga, tagen eder an de svaga², varen långmodiga mot hvar man.

¹2 Tess. 3: 6, 11. ²Rom. 14: 1. Gal. 6: 1, 2.

15. Sen till, att ingen vedergäller någon ondt för ondt¹; utan faren all-tid efter att göra det goda mot hvar-andra och mot hvar man².

¹3 Mos. 19: 18. Ords. 17: 13, kap. 20: 22, kap. 24: 29. ²Gal. 6: 10.

16. Varen alltid glada¹.

¹Luc. 10: 20. Rom. 12: 12. Fil. 4: 4.

17. Bedjen utan återvändo¹.

¹Luc. 18: 1. Ef. 6: 18. Kol. 4: 2.

18. Varen tacksamma i allting; ty det är Guds vilja om eder uti Jesus Kristus¹.

¹Ef. 5: 20.

19. Utsläcken icke Anden¹.

¹Ef. 4: 30. 2 Tim. 1: 6.

20. Förakten icke profetior¹,

¹1 Kor. 14: 30.

21. men pröfven allting¹, och be-hållen det godt är.

¹1 Kor. 2: 11, 15. 1 Joh. 4: 1.

22. Afhållen eder ifrån allt som ondt synes.

23. Men fridens Gud¹ själf helge eder till hela eder varelse, så att hela eder ande, själ och kropp må finnas bevarade ostraffliga² vid vår Herres, Jesu Kristi, tillkommelse.

¹Fil. 4: 9. ²1 Kor. 1: 8. 1 Tess. 3: 13.

24. Han är trofast¹, som hafver kallat eder, han skall ock fullborda sitt verk.

¹1 Kor. 1: 9. 2 Kor. 1: 18. 2 Tess. 3: 3.

25. Käre bröder, bedjen för oss.

26. Hälsn alla bröderna med en helig kyss¹.

¹Rom. 16: 16. 1 Kor. 16: 20. 2 Kor. 13: 12. 1 Petr. 5: 14.

27. Jag besvär eder vid Herren, att I låten läsa detta bref för alla de heliga bröderna¹.

¹Kol. 4: 16.

28. Vår Herres, Jesu Kristi, nåd vare med eder. Amen¹.

¹Rom. 16: 24. 1 Kor. 16: 23.